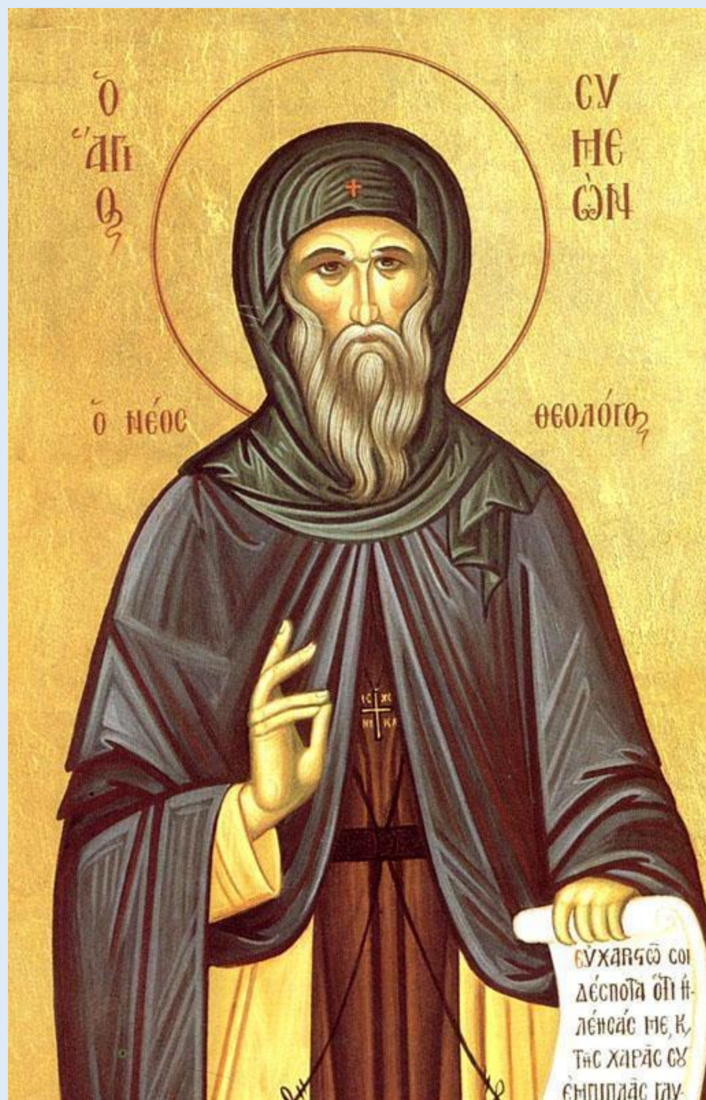
Sfântul Simeon Noul Teolog: Omul, o mână de ţărână, poartă pe Domnul în sine

Predici la Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoşatei Judecăţi)(3. Triod):

https://www.academia.edu/42641455/Predici_la_Duminica_l%C4%83satului_sec_de_carne_a_%C3%8Enfrico%C5%9Fatei_Judec%C4%83%C5%A3i_3_Triod_

https://archive.org/details/3.-dum.-infricosatei-judecati

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

&&&

Cuvintele Sfântului Simeon Noul Teolog, unul dintre noi, care a valorificat comoara sa din ţarină şi a luminat cu lumina dumnezeiască creştinătatea întreagă.

Iată cum grăieşte Sfântul Bisericii, în „Imnele iubirii divine":

„Tainele-acestea şi alte mai mari, mai adânci vei cunoaşte Fiule-ascultă:
când flacăra-n suflet s-aprinde, se naşte,
Răul patimii-alungă şi casa se face curată,
Focul s-amestecă-n toată fiinţa, o străbate şi iată;
Printr-o unire nespusă sufletu-ntreg străluceşte,
Raze şi flăcări în jur cu lumină şi el răspândeşte,
Cum ? Nu mai pot spune, dar una se fac: suflet şi Ziditor,
Cela ce ţine zidirea în palmă şi-i Domn tuturor
Sfânta Treime întreagă încape-ntr-un suflet curat.

Tatăl şi Fiul şi Duhul - neacoperit, neapropiat,
Ei locuiesc înăuntru, în suflet, şi nu-1 pârjolesc,
înţeles-ai ce-adâncuri de taină în noi se plinesc ?

Omul, o mână de ţărână, poartă pe Domnul în sine,
Poartă întreg pe Acela, ce toate cu-n deget le ţine,
Deci pe Acesta purtându-L în sine, în Duh şi
văzând Marea-I frumuseţe, s-aprinde de dor după El, şi arzând
Cum va putea suferi a dragostei flacără tare ?
Cum nu-i vor curge din inimă lacrimi fierbinţi şi amare ?
Cum va grăi, povestind de-a rândul minunile,
care Se-ndeplinesc înăuntru, în el, şi bogata lucrare ?
Cum să şi tacă, atunci când-îi silit să vorbească ?
Pentru că-acum abia vede iadul, în care-i menit să trăiască.

Nimeni nu-şi poate da seama în ce întunerec petrece,
în stricăciune şi-n moarte-n necunoştinţa cea rece,
Dacă nu vine, la vreme, din Ceruri scânteia divină,
Când în suflet s-aprinde şi arde cereasca lumină.

Cad legăturile grele, pui mâna pe răni, şi deodată

Rănile pier şi se-nchid şi se şterge orice urmă de tină,
Iar din semnele rănilor curg străluciri de lumină.

Trupul întreg e-o minune: se umple de slavă cerească...
Din murdăria mocirlei: curat şi din lanţ slobozit,
Cu dumnezeiasca lumină de tot învăluit
Mă-mbrăţişează Stăpânul a toate şi-mi dă sărutare...

Şi spre-o mare lumină mă duce de-a-notul,
pe care nici îngerii n-o pot tălmăci.

Minunată lucrare ! Căci ajungând în lumină,
minuni şi mai mari mi s-arată:
Domnul îmi dă să-nţeleg cu de-a rândul lucrarea Lui toată:
Cum înnoieşte cu harul din Ceruri sărmana mea fire,
Din stricăciune m-a scos, învestit cu nemurire,
M-a despărţit de ale lumii, şi haină mi-a dat, luminoasă,
Şi-ncălţăminte mi-a dat şi cunună în veci nestricăcioasă.

M-a-nstreinat de-ale lumii, făcându-mă nepipăit,
Şi nevăzut m-a făcut, cu firea celor nevăzute unit.
Şi-am înţeles cu uimire, că eu, cel închis în făptură
Port pe Acela, care-i afară de toate, fară măsură.

Dar dacă eu şi Acela, cu care prin har m-am unit,
Suntem una-n unire; iar pe mine cum m-oi numi ?
- Iată, primeşte şi vezi osebirea cea mare:
că sunt Om după fire - dar Dumnezeu după dar."

(Cuvântul I)